

Це лихо не лише приголомшило, а й згуртувало гвардійські лави...

Як уже повідомляло наше видання, ввечері 5 січня під час ротації підрозділів Національної гвардії України в районі проведення антитерористичної операції, неподалік міста Артемівська, що на Донеччині, сталася жаклива дорожньо-транспортна пригода: на прифронтовій дорозі військовий вантажний автомобіль КраЗ зіткнувся з мікроавтобусом «Богдан», у якому до місця несення служби їхав один із взводів резервного батальйону оперативного призначення імені Героя України генерал-майора Сергія Кульчицького, що входить до складу столичного з'єднання НГУ. Внаслідок тієї трагедії, причиною якої, за попередніми висновками військової прокуратури та комісії МВС України, стали погані погодні умови, 12 гвардійців загинули на місці ДТП, ще 21 воїн був тяжко травмований...

ТРАУРНІ МАРШІ ПІСЛЯ РІЗДВА

Протягом наступних днів у різних куточках України з військовими почестями проводжали в останню путь відважних бійців, які приєдналися до лав Небесного війська, назавжди ставши ангелами-охоронцями рідної землі.

Зокрема, однополчани та представники громади Львівщини разом із рідними та близькими під час заупокійного богослужіння, що пройшло в Гарнізонному храмі Святих Верховних Апостолів Петра та Павла, віддали шану двом друзям-односельцям, учасникам Революції Гідності – 28-річному старшому солдату резерву Роману Сокачу й 36-річному солдату резерву Ростиславу Скруту. Потому труни з тілами загиблих доставили до їхнього рідного села Зимна Вода Пустомитівського району, на кладовище якого хоробрих воїнів супроводжували тисячі їхніх земляків. Для Ростислава Степановича, випускника Львівського національного університету імені Івана Франка, батька двох дітей, це була перша поїздка на передову після проходження початкової військової підготовки на полігоні. А Роман Михайлович вирушав у район АТО вже вдруге: лише місяць тому, під час короткострокової відпустки, він одружився...

Юрій Лінівенко

У місті Барвінковому, що на Харківщині, разом із батьками, братом і сестрою, дружиною та дочкою земляки й однополчани провели в останню путь 44-річного старшого солдата резерву Юрія Лінівенка, який став до лав військового резерву НГУ ще у травні 2014 р., уболівуючи за

славу Скруту. Потому труни з тілами загиблих доставили до їхнього рідного села Зимна Вода Пустомитівського району, на кладовище якого хоробрих воїнів супроводжували тисячі їхніх земляків. Для Ростислава Степановича, випускника Львівського національного університету імені Івана Франка, батька двох дітей, це була перша поїздка на передову після проходження початкової військової підготовки на полігоні. А Роман Михайлович вирушав у район АТО вже вдруге: лише місяць тому, під час короткострокової відпустки, він одружився...

Старший солдат резерву Максим Щіпов

Молодший сержант резерву Сергій Бабічев

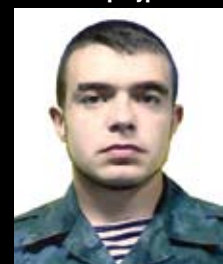
Старший солдат резерву Віктор Бурка

Солдат резерву Тарас Герасимук

Молодший сержант резерву Ігор Дідач

Старший солдат резерву Роман Зубчук

Старшина резерву Ігор Каплуненко

Старший солдат резерву Юрій Лінівенко

Старшина резерву Роман Малюта

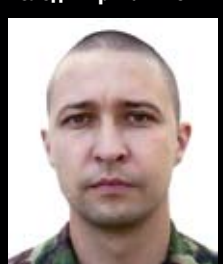
Сержант резерву Володимир Матківський

Старший солдат резерву Пантелеймон Рожанський

Солдат резерву Ростислав Скрут

Старший солдат резерву Роман Сокач

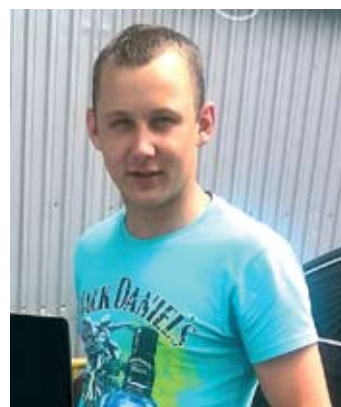
Резервісти батальйону імені Кульчицького у районі АТО.
Трьох із них – Пастора, Джина, Старшини – вже немає серед живих...

долго рідного для нього Слов'янська (Юрій Володимирович працював там понад 13 років). У жовтні, перебуваючи вдома у відпустці, він став почесним гостем благодійної акції, організованої волонтерами, школярами та працівниками культури, висловивши подяку всім небайдужим людям, які самовіддано допомагають захисникам України...

На столичному Лук'янівському військовому кладовищі навіки упокоївся уродженець Бердичева, активіст-майданівець, учасник боїв під Слов'янськом та Дебальцевим, старший солдат резерву Максим Щіпов, який менш ніж місяць не дожив до свого 27-річчя. Також у столиці, у крематорії Байкового цвинтаря відбулося прощання із 48-річним старшим солдатом резерву Віктором Буркою, прах якого згодом поховали у Львові. Друзі загиблого згадували, як навесні минулого року його, вже немолодого приватного підприємця, спочатку не хотіли приймати на службу до Нацгвардії – аж поки він продемонстрував відмінну фізичну форму, підтягнувшись на турніку 12 разів... Без батька залишилася 18-річна донька Віктора Павловича...

У Луцьку богослужінням у Свято-Троїцькому кафедральному соборі та багатолюдною громадською панахидою на Театральній площі земляки-волинці провели в останню путь солдата резерву Тараса Гераси-

мюка, життя якого обірвалося за 5 днів до його 20-річчя. «Він, як і всі хлопці, що загинули під час цієї трагедії – справжній герої. Тарас, за віком, ще був юнак, але за духом він – справжній, зрілий муж, який довів це не словом, а ділом. Юний герой почав свою війну ще з Майдану і не склав зброї аж до загибелі...» – сказав про полеглого побратима один з його однополчан Віктор Вовк. Бійця поховали в рідному селі Городище-2 Луцького району.

Сергій Бабічев

А в селищі Сартані Маріупольського району Донеччини представники місцевої громади разом з рідними та однополчанами мілітарними відділами останні почесні військовослужбовцю за контрактом столичного з'єднання НГУ молодшого сержанта Сергія Бабічева. Саме

Ігор Дідач

він за кермом «богданчика» віз резервістів того злощасного вечора – і, за свідченнями тих, кому пощастило вижити під час катастрофи, в останню мить свого життя він устиг зробити все можливе для того, щоб уникнути зіткнення та врятувати побратимів, але...

Розпочавши строкову службу у столиці навесні 2011 року, згодом Сергій вирішив стати професійним військовослужбовцем-контрактником. У рідній Сартані разом із матусею та вітчимом його оплакувала дівчина, з якою він не встиг одружитися... «Це непоправна втрата не лише для рідних та близьких, усі ми тужимо за цією людиною. Сергій був щирим патріот і справжній захисник Вітчизни», – ледве стримуючи сльози, сказав під час поховання Геннадій Іванович, директор технічного училища, яке свого часу закінчив цей воїн.

На жаль, вранці 17 січня, у госпіталі, не виходячи зі стану коми, за дожинок побратимів відійшов у вічність і ще один, тринадцятий боєць Національної гвардії – 40-річний молодший сержант резерву Ігор Дідач. Влітку, перебуваючи у відпустці, Ігор Йосипович став відомий у рідному Трускавці після того, як за допомогою інших свідомих громадян затримав і передав наряді міліції двох кишенькових злодіїв, що вкрали гаманця в пасажирки маршрутної таксі, в якій він якраз їхав на зустріч з міським головою... А за кілька днів до загибелі Ігор опублікував у мережі Інтернет відеозвернення до бойових побратимів, зазначивши у ньому: «Ми переможемо. У нас немає іншого виходу...». Без батька залишилися дві доньки...

Світла вічна пам'ять загиблим героям!

«Я НЕЙМОВІРНО ГОРДИЙ, ЩО СЛУЖИВ З ТАКИМИ ЛЮДЬМИ...»

Начальник прес-служби батальйону імені генерала Кульчицького старший лейтенант резерву Анатолій Мартинюк опублікував у мережі «Фейсбук» своєрідну зворушливу епітафію загиблим побратимам, більшість із яких він знав особисто, бо раніше командував саме цим підрозділом:

«Прощання з братами.

Мій рідний взвод третьої роти... Відперше ми зустрілися в Нових Петрівцях – настільки всі різні, але з однією метою – і посправжньому згуртувалися на блокпосту №7 під Слов'янськом. Й досі не можу повірити, що багатьох моїх хлопців уже немає серед нас, а стільки покалічили...

Позивний „Пастор“ – Юрій Лінівенко з Харківщини. Ти був для нас не лише як старший побратим – точніше, як батько. Ти завжди тримав наші патріотичні почуття на високому рівні. Ти був для нас взірцем – людиною, яка прийшла до лав батальйону, щоб відвоювати свій рідний Слов'янськ, у якому ти провів значну частину свого життя. Ти вмів сказати правильне і розважливе слово, був рішучий і безкомпромисний щодо своїх переконань, що до шляху, на який тобі вказувала

(Закінчення на стор.14-15)

Це лихо не лише приголомшило, а й згуртувало гвардійські лави...

(Закінчення. Початок на стор.12-13)

твоя совість. У мене по цей день зберігається твоє SMS-повідомлення: "Спасибо, что ты берёг нас. Всегда буду помнить об этом, командир". Вибач, Пасторе, не вберіг тебе...

Позивний „Джин” – Роман Малюта із Запорізької області. Такий невгамовний і хазяйновитий – завжди любив порядок і нас привчав до нього, де проханням, а часто – й гострим слівцем. Твої унікальної манери спілкування неможливо забути. Ти був сиротою, але ми стали для тебе твоєю родиною. Тепер часто згадую твої дзвінки о другій-третьій годині ночі, як-от: „По поступившей мне информации, «сепарь» готовятся взять Мариуполь. Когда сбор, когда мы выдвигаемся?..”.

Позивний „Мариман” – Роман Зубчук з Рівненщини. Найнепосидючіший, живчик – своєю життєрадісністю ти заряджав усіх оточуючих. Інколи ти міг устригнути в якусь халепу, а я потім бігав, щоб із неї тебе витягти – але такого не обмінював би ні на кого. Ти був визнаним майстром пристрілювання снайперської гвинтівки, що

можуть підтвердити багато бійців, які у цій справі приїжджали спеціально до тебе. Ти був такий молодий і мав стільки планів на майбутнє: хотів навчатися, стати офіцером... На жаль, ці плани не здійснилися – а я так надіявся на це, коли подавав рапорти про призначення тебе командиром відділення і присвоєння чергового звання... Твоє жартівливе звернення: „Насяльника...”, звучить у моїх вухах, коли згадую про тебе...

Позивний „Старшина” – Ігор Каплуненко з Білої Церкви. Мало де знайдеш таких, як ти, мудрих і сміливих людей. Ти завжди виглядав таким молодим і бадьорим, що я був здивований, коли дізнався, що в тебе вже є онука. Тебе дуже любила і завжди хвилювалася за тебе твоя сім'я: донька часто мені телефонувала, щоб спитати, чи з тобою все гаразд, коли під час обстрілів російські бойовики глушили телефонний зв'язок, а я намагався її заспокоїти. Ти дуже вболівав, щоб набутки Майдану не були викинуті на узбіччя історії, ти прагнув змінити нашу Державу і все робив для цього. Ти не уявляєш, наскільки я

тебе поважаю: ти Людина з великої літери, з тобою завжди було цікаво спілкуватися, з тобою я без вагань ішов у розвідку...

Макс, позивний „Пушок” – киянин Максим Шіпов. Усі, хто тебе знали, підтвердять, що ти вмів вражающе сміятися – у підрозділі жартували, що від нічних вибухів твого реготу розбігалися терористи... Ваша дружба з Мариманом тривала попри все, і важко уявити Вас один без одного. Ти настільки добре ставився до Маримана, що навіть погодився (хоч і з великим „скрипом”) прийняти придуманий ним тобі позивний, який тебе спочатку дуже дратував, проте звеселяв увесь наш блокпост. Ти вмів організувати службу, ти сміливо разом зі Старшиною постійно ходив у розвідку у ворожий тил, ти був справді чудовим бійцем, патріотом. Я пишу тим, що доля звела нас разом.

Позивний „Мамай”, Роман Сокач з Львівщини. Ти щойно одружився – і не встиг прожити навіть незначну частину сімейного життя. Немає жодних слів для розради твоїх рідних. Але хочу сказати: якщо у світі є Правильні люди, то

один із них – це ти, котрий самотужки розпочинав ведення свого маленького бізнесу, докладуючи до цього багато зусиль, праці. Ти був добрий – і без вагань впустив до себе жити переселенців із окупованих Криму та Донбасу. А на службі – завжди робив усе чітко й правильно, ретельно виконуючи свої службові обов'язки. Ти був просто надійною Людиною...

Позивний „Пантя” – Пантелеймон Рожанський із селища Літина, мій земляк з Вінниччини. В тебе чудові, працелюбні і мужні батьки. Я тепер розумію, в кого ти вдався. В тебе прекрасна і розумна сестричка. Я тепер розумію, хто для неї буде взірцем. Ти не хвилюйся, брате, за неї – вона має тепер цілий батальйон захисників, старших братів... Ти був дуже щільним і помічав те, чого не помічали інші. Саме ти виявив на териконі на Кондратьєвському бойовиків-сепаратистів та вояків російського спецназу, з'ясувавши кількість і озброєння ворога, завдяки чому по тому терикону вчасно „відпрацювала” наша артилерія...

Позивні „Скрудж”, „Одиночка”, „Маланець”, „Дядя Вітя” – Ростислав Скрут з Львівщини, Тарас Герасимюк з Волині, Володимир Матківський з Київщини, киянин Віктор Бурка. Брати, я Вас ще мало знав, ви були новими бійцями взводу, але впевнений, що Ви – найдостойніші сини України.

Вічна Вам дяка і шана! Хотів би особисто супроводжувати кожного з вас додому, в останню путь – але це фізично неможливо... Тамую свою тугу тим, що хоча б у Харкові зміг попрощатися із усіма Вами.

Я неймовірно гордий, що служив з такими Людьми в першому резервному батальйоні оперативного призначення Національної гвардії України імені Героя України генерала Кульчицького. Ми, живі, не маємо ніякого морального права дозволити собі бути пасивними, забути про Них, забути про те, за що вони гинули – бо інакше прокляне нас наша рідна земля, полита їхньою кров'ю!

Герої не вмирають! Слава Україні!».

Поховання Пантелеймона Рожанського в його рідному Літині

«Ніщо так не зігриває душу, як теплота дитячих сердець», – каже резервіст Олексій Хамський, стіни госпітальної палати якого прикрашають малюнки юних патріотів

ВІДДАЮЧИ ШАНУ ЗАГИБЛИМ – ДБАЄМО ПРО ЖИВИХ

Варто наголосити, що одразу ж після ДТП командування НГУ вжило вичерпних заходів щодо надання медичної допомоги пораненим гвардійцям, яких було негайно евакуйовано до медичних закладів Артемівська, а згодом – Харкова. Оперативний штаб Національної гвардії відкрив «гарячу лінію» по телефону (044) 226-22-52 для надання інформації рідним та близьким потерпілих.

Уже 9 січня більшість травмованих резервістів було переведено для подальшого лікування до столиці – сімох із них прийняв Центральний госпіталь МВС, шістьох – Головний військово-медичний клінічний центр Міністерства оборони. Відповідно до медичних даних, ще вісім постраждалих залишились у лікувальних закладах Харкова.

У найтяжчому з усіх потерпілих, «стабільно тяжкому» стані наразі перебуває Ілля Карпов – молодий резервіст, який дістав тяжку закриту черепно-мозкову травму, і нині бореться за життя у реанімації харківського військового госпіталю. Старший лейтенант резерву Анатолій Мартинюк, опублікувавши у мережі «Фейсбук» його фото, написав: «Ілля Карпов з Маріуполя – позитивний „Чекіст“. Дуже світла, позитивна, скромна і щира людина.

Ілля Карпов (праворуч) з друзями на Майдані.

Сирота. Має лише стареньку бабуся, тітку і двоюрідного брата, яким дуже пишається (той служить у артилерійському підрозділі Збройних сил і нещодавно Ілля з великою гордістю показував мені його фото)... Та, на превеликий жаль, на відміну від наших інших сімох тяжких, які постраждали 5 січня, його стан не покращується. Він – у комі, життєдіяльність організму підтримується штучно, стан надто важкий. Зі слів лікарів, вони роблять усе необхідне, але врятувати Іллю, як сказали, може тільки диво, бо ж самі вони наразі нічим допомогти не можуть... Нічим!... Тільки молитвами... Бо сила молитви творить великі дива, особливо, якщо це буде молитва тисяч людей, незалежно від їхнього віроспові-

дання, конфесій! Я дуже прошу всіх Вас підтримати Іллю молитвою, а в кого є можливість – замо-

вити за нього відправлення служби Божої у Храмі...».

Напевно, такі молитви пролунали й були почуті Всевишнім – за нещодавнім повідомленням волонтерки Вікторії Мілюгіної, Ілля Карпов потроху виходить зі стану коми – реагує на голоси оточуючих, рухає головою. До бійця вже приїхала його дівчина – тож сподіваємось на його одужання і молитимемось за здоров'я Іллі та його однополчан!

Усі травмовані гвардійці нині в повному обсязі отримують належну медичну допомогу та забезпечені всім необхідним (хоча, варто зазначити, що після звістки про трагедію під Артемівськом відгукнулися сотні небайдужих людей, які приносили до госпіталів ліки та речі, здавали для потерпілих кров). А щоб допомогти хлопцям подолати наслідки можливого посттравматичного стресового розладу, залучено військових психологів НГУ.

На користь якнайшвидшого одужання наших бійців, безумовно, впливає й фактор моральної підтримки від рідних та близьких, однополчан і волонтерів, які постійно відвідують їх. Наприклад, днями до Центрального госпіталю МВС завітали учні столичної середньої загальноосвітньої школи №263 імені Євгена Коновальця Деснянського району з класним керівником Світланною Заграйчук. Діти вручили гвардійцям свої малюнки та зібрані ними гроші для їхнього лікування – 14 тис. гривень, подякували воїнам за захист України та запросили їх після одужання в гості до свого навчального закладу, щоб вони провели для них «урок мужності».

Підготував **Сергій КОВАЛЕНКО**, «ІЗ».

Фото **Вадима ГОЛУБА**,
Романа ГЕРАСИМЕНКА,
Олександра ШЕВЧЕНКА

До Центрального госпіталю МВС завітали учні столичної середньої загальноосвітньої школи №263 імені Євгена Коновальця Деснянського району